

Teoria cerceilor

Tot la cartea aia mă gândeam azi când am ieșit la terasă cu fetele. Mă tot întrebam ce alte teorii, pe lângă cele ale tăcerii, ale râsului și mai ales ale chibritului, s-ar mai putea iscodi, când la masa de-alături s-au așezat două doamne, ceva mai în vârstă față de noi. Amândouă erau blonduțe și aveau părul strâns în coadă de cal. Cea care stătea cu fața spre mine era robustă și nu atrăgea atenția cu nimic altceva, avea trăsături banale. La urechi îi atârnavu niște cercei, nu erau neaparat kitsch-uri, dar aveau ceva care mă determinau să-mi abat privirea asupra lor mai mult decât ar fi fost politicos. Probabil culoarea roșie a sticlei din care erau confecționați. Și faptul că semănau ca formă cu sânii femeii care-i purta. Cerceii erau ca două cireșe, iar dedesubtul lor, tricoul negru se mula pe niște sâni ca niște pepenași rotunzi, numai buni de pus la murat. Desigur, la pepenași mă refer să fie conservați pentru iarnă.

E început de septembrie, dar vara nu a plecat încă, dându-ne senzația că vacanța se poate prelungi la nesfârșit. Ce plăcută amăgire! Și, ca să mă-ntorc de unde am început, privind această doamnă respectabilă, mai degrabă la cerceii dumneaei, m-am gândit cum s-ar putea scrie teoria... cerceilor. Pe cealaltă doamnă nu o văd prea bine, doar puțin, din profil. Distinct însă cercelul care-i atârna de ureche. Are formă conică. Eu și această

femeie suntem așezate pe o diagonală invizibilă la capătul căreia se află un brad pitic. E ceva foarte trist în silueta lui. Are poalele bogate în crengi verzi și conuri mici, dar o treime din el spre vârf este de tot uscată și se termină practic cu un băț care parcă ar vrea să-nșepe cerul. Un copac ca un cercel cu șurub!

Am plecat de la terasă împreună cu prietenele mele și ne-am oprit la o librărie. Ne-am foinț printre rafturi și am ales un roman din literatura contemporană universală, în care o femeie modernă o fi purtând cercei. Librăreasa însă nu purta. Fără să fie o frumusețe, avea o sobrietate extrem de elegantă, iar părul negru prins în coc dezvăluia niște urechi mici și uimitor de fine. Nu știu dacă nu avea obiceiul de a purta cercei sau, pur și simplu, a uitat în acea zi să și-i pună. Într-un interviu pe care l-a acordat într-o emisiune televizată, soprana Virginia Zeani mărturisea că nu suportă deloc durerea, s-a ferit mereu de înțepătura unui ac. Pentru că părinții nu i-au făcut când era mică găuri în urechi, așa cum se obișnuiește, toată viața a purtat doar clipsuri. Demonstrativ, și-a dat acele delicate bijuterii jos, întinzându-le în palme spre camera de filmat. Am încercat și eu de câteva ori să port clipsuri, dar nu pentru că nu am găuri la urechi. Dimpotrivă, în copilărie, din cauza unor cercei din tinichea am făcut o infecție care mi-a lăsat semne pe viață, niște cicatrici mici. Până acum câțiva ani n-am îndrăznit să mai port cercei. Apoi am descoperit că dacă sunt foarte ușori nu e vreun pericol. Adică, sper să nu fie și să nu mă vedeți vreodată cu loburile urechilor fluturând. Încercările mele anterioare de a purta clipsuri s-au dovedit niște eșecuri. Mă dureau urechile, îmi simțeam loburile strânse ca-n chingi. M-a învățat cineva să le slăbesc strânsoarea, degeaba însă. Aveam impresia că acele surogate de bijuterii se transformă în gândaci urâți și sadici. Sau în cel mai bun caz, simțeam niște gădilături enervante. Din cauza nervilor de felul acesta, am exclamat odată la o petrecere: „Mi s-au întunecat urechile!” Cum lângă mine

era un prieten cu fire artistică, am primit replica: „A, asta sună poetic!”

Ieri, m-am întâlnit prin parc cu o fostă colegă de facultate. Ieșise cu bebelușul care gângurea într-un cărucior. Am crezut că e fetiță, într-atât îi erau de dulci trăsăturile. „A, nu, e băiețel! Dacă era fetiță, i-aș fi făcut până acum găuri în urechi și i-aș fi pus cercei!”, a glumit tânăra mămică. M-am abținut să-i spun că de ce doar biete fetițe să fie supuse durerii, să fie înțepați și băieții că, na, poate mai târziu vor vrea și ei să poarte cercei. Despre purtatul cerceilor la fete și băieți, în diferite culturi, sunt multe istorii și mituri. Multe dintre ele sunt foarte interesante, le găsiți pe genialul internet, la o simplă căutare pe google. Eu am făcut doar o expunere a gândurilor, cu care mi-am pierdut vremea într-o zi. Despre cercei. Dar puteau fi și despre brățări.

Violeta SAVU

CRISTALE DE FUM

- Relația dintre scriitor și critic seamănă deseori cu cea dintre copac și câine.
- Îl citim pe Marquez, dar trăim ca în Kafka.
- Scopul educației este transferul de flacără.
- Alergăm imbecilizați după cabine de lux, pe un Titanic în derivă.
- Ultima licitație s-a încheiat: condiția umană a pierdut Livada cu vișini.
- Arta nu poate rotunji capetele pe care moașa le-a lăsat pătrate.
- Talentele mediocre mizează pe excentricități.
- Cine poate să spună câtă singurătate a înghițit o capodoperă?
- Nu e suficient să guști cultura. Trebuie să înoți în ea.
- Priviți cu atenție bibliotecile: câtă luptă pentru fiecare centimetru de raft!
- Niciun creator modern nu-și mai poate sacrifica, asemenea Meșterului Manole, soția.
- Deși, mulți ar fi dispuși să o facă.
- Creația artistică - unul dintre pârleazurile spre eternitate.
- Frica de deșert a înălțat piramidele egiptene.
- S-ar putea scrie oricând un eseu despre rolul cărciumii în literatură.
- În fiecare epocă, se scufundă iremediabil câte un transatlantic de cărți.
- Gioconda - o nouă dovadă că omul este un altar de surăsurii.
- Muzica poate face dintr-un suflet răvășit o Catedrală.
- În lupta cu Absolutul avem noi, efemerii, un aliat de nădejdie: arta.
- Capodopera înseamnă aer de pisc.
- Casa poetului: o mansardă de vultur.
- Castelul Elsenour așteaptă încă un răspuns.

Vasile GHICA